

Δίκτυο Πανεπιστημιακών

Ανακοίνωση

Εμείς από την αρχή το είπαμε καθαρά. Αντιταχθήκαμε στην θεσμική αλλαγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, όχι γιατί υπερασπιζόμαστε στο ακέραιο το προηγούμενο θεσμικό πλαίσιο, ούτε γιατί αρνούμαστε να δούμε τις παθογένειες του Πανεπιστημίου που χρόνια τώρα οι ίδιοι οι σημερινοί επίδοξοι «εξυγιαντές» του δημιούργησαν, αλλά γιατί οι νόμοι 4009/2011 και 4076/2012 οδηγούν τα Πανεπιστήμια στην αντίθετη ακριβώς κατεύθυνση από αυτήν που προσχηματικά διακηρύσσουν οι ζηλωτές της «μεταρρύθμισης». Το νέο θεσμικό πλαίσιο ολοκληρώνει την αλλαγή του χαρακτήρα και του κοινωνικού ρόλου της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που ξεκίνησε με τη «διαδικασία της Μπολόνια». Υποβαθμίζει τις σπουδές θεσμοθετώντας ταχύρρυθμα «πτυχία» -ακόμα και διετούς διάρκειας- με περιορισμένα επαγγελματικά δικαιώματα, διαλύει την έρευνα και τα γνωστικά αντικείμενα, καταργεί οριστικά το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα του Πανεπιστημίου εισάγοντας με έμμεσο -αλλά σαφή- τρόπο δίδακτρα, προσδίδει επιχειρηματικό χαρακτήρα στη λειτουργία του δημόσιου Πανεπιστημίου αλλοιώνοντας τον ρόλο του, ιδιωτικοποιεί και μεταλλάσσει το Δημόσιο, Δημοκρατικό, Δωρεάν Πανεπιστήμιο από ακαδημαϊκό χώρο ελεύθερης διδασκαλίας, έρευνας και λόγου σε αυταρχικό ιδιωτικό εκπαιδευτήριο, του στερεί την απαραίτητη κρατική χρηματοδότηση και έτσι το παραδίδει έρμαιο στην κερδοσκοπία των επιχειρήσεων.

Εμείς διεκδικούμε ένα άλλο Πανεπιστήμιο, που θα βρίσκεται σε ευθεία αντίθεση με την επιχειρούμενη σήμερα πλήρη εμπορευματοποίηση που θα το οδηγήσει σε πνευματική παρακμή. Διεκδικούμε ένα Πανεπιστήμιο υψηλών επιστημονικών προδιαγραφών, ανοιχτό στην κοινωνική πρόοδο, από το οποίο θα αποφοιτούν ολοκληρωμένες επιστημονικές προσωπικότητες με κριτική σκέψη και όχι αλλοτριωμένη συνείδηση. Αγωνιζόμαστε να στηριχτεί η ανεξαρτησία της έρευνας, με πάγια δημόσια χρηματοδότηση και όχι να τίθεται υπό καθοδήγηση και εποπτεία μέσω της άγρας ιδιωτικών κονδυλίων και ευρωπαϊκών προγραμμάτων. Αγωνιζόμαστε για την ανάπτυξη της παιδείας και την διαμόρφωση, μέσα από την επιστήμη και την έρευνα, μιας ισότιμης και δίκαιης κοινωνίας. Αγωνιζόμαστε για ιδρύματα προστατευμένα από αγορές, αυταρχικά κράτη, δεσποτικά καθεστώτα και ιδεολογίες που δεν σέβονται ούτε τις παραδόσεις της επιστήμης, αλλά ούτε και αξίες όπως είναι η ελευθερία και η δικαιοσύνη. Αγωνιζόμαστε για ένα Πανεπιστήμιο που να είναι πραγματικά δημόσιο και δημοκρατικό, γι' αυτό και υπερασπιζόμαστε και το πανεπιστημιακό άσυλο.

Εμείς αρνηθήκαμε ρητά να εφαρμόσουμε τη «νομιμότητα». Με επίγνωση ότι η «νομιμότητα» δεν ταυτίζεται με την κοινωνική δικαιοσύνη, αρνηθήκαμε να αποδεχτούμε το νέο θεσμικό πλαίσιο που καταργεί το δημόσιο αγαθό της Παιδείας, που οξύνει τις ταξικές ανισότητες, που διαλύει έναν από τους βασικούς πυλώνες του κοινωνικού κράτους. Δεν διστάσαμε να βγούμε μπροστά, με θάρρος και παρρησία να καλέσουμε τους συναδέλφους να αρνηθούν την εφαρμογή του νόμου. Αντιταχθήκαμε έμπρακτα στις εκλογές Συμβουλίων Ιδρυμάτων, αφού η εκλογή των ολιγομελών αυτών συγκεντρωτικών οργάνων διοίκησης, με τις τεράστιες εξουσίες και χωρίς δυνατότητα ελέγχου από αυτούς που τα εξέλεξαν, αποτελούσε κομβικό σημείο εφαρμογής του διαλυτικού για το Πανεπιστήμιο νέου θεσμικού πλαισίου. Αντιταχθήκαμε, γιατί δεν νοείται Δημοκρατικό Πανεπιστήμιο χωρίς τη συμμετοχή όλων των συνιστωσών του στις διαδικασίες εκλογής οργάνων διοίκησης και λήψης αποφάσεων, αφού ο ίδιος ο νόμος μετατρέπει τους φοιτητές -το πολυπληθέστερο κομμάτι της πανεπιστημιακής κοινότητας- καθώς και τους συναδέλφους ΕΤΕΠ, ΕΕΔΙΠ και διοικητικούς, σε απλά αντικείμενα διοίκησης. Μέλη μας, ακριβώς για αυτή την αγωνιστική στάση που συνολικά κρατήσαμε, κλήθηκαν -μαζί με άλλους συναγωνιστές συναδέλφους- σε προανάκριση από δικαστικές και αστυνομικές αρχές και σήμερα αντιμετωπίζουν την απειλή ποινικών διώξεων.

Εμείς από την αρχή, με όλες μας τις δυνάμεις, δουλέψαμε ανεπιφύλακτα για το πανεπιστημιακό κίνημα. Συμβάλαμε αποφασιστικά στη συγκρότηση και λειτουργία της Πανελλαδικής Συνάντησης Συλλόγων ΔΕΠ, μιας οριζόντιας δικτύωσης Συλλόγων «από τα κάτω», που κατάφερε να γίνει ο πόλος αντίστασης, το σημείο αναφοράς και έκφρασης των αγωνιζόμενων πανεπιστημιακών δασκάλων, ερχόμενη σε ουσιαστική αντιπαράθεση με κυβερνώντες και παρακυβερνώντες υποστηρικτές του νόμου, συμπεριλαμβανομένης της φιλοκυβερνητικής ηγεσίας της ΠΟΣΔΕΠ. Μιας ηγεσίας που μας καλούσε σε λαμπαδηφορίες για να αποτρέψουμε την μισθολογική μας εξαθλίωση, μιας ηγεσίας που δεν διστάζει να ονομάζει «βία» κάθε μορφή αντίστασης, που χειροκρότησε την εισβολή των ΜΑΤ σε πανεπιστημιακούς χώρους, που -υιοθετώντας ρόλο εισαγγελέα- κάλεσε επίσημα για την ποινικοποίηση αγωνιζόμενων συναδέλφων και φοιτητών. Εμείς παράλληλα δουλέψαμε, μαζί με πολλούς άλλους, για τη δημιουργία και λειτουργία κοινών ανοικτών συνελεύσεων και επιτροπών αγώνα με τους φοιτητές, τους διοικητικούς υπαλλήλους και όλους τους άλλους εργαζόμενους στα Πανεπιστήμια, συγκροτώντας κοινές θέσεις και σφυρηλατώντας σχέσεις συνεργασίας και εμπιστοσύνης μέσα στην πανεπιστημιακή κοινότητα.

Εδώ και τρία χρόνια ζούμε την πιο ακραία αντιλαϊκή πολιτική που έχει ποτέ επιχειρηθεί να εφαρμοστεί στη χώρα. Αλληπάλληλες οριζόντιες περικοπές μισθών και συντάξεων, εκθεμελίωση του κοινωνικού κράτους με κατάργηση κοινωνικών δαπανών και διάλυση υγείας, παιδείας και ασφάλισης, ιδιωτικοποιήσεις κερδοφόρων δημόσιων οργανισμών και ξεπούλημα δημόσιου πλούτου, πρωτοφανής αύξηση ανεργίας, διάλυση εργασιακών δικαιωμάτων και υιοθέτηση «ευέλικτης» απασχόλησης, αύξηση άμεσων, έμμεσων και επιβολή νέων φόρων. Και παράλληλα, η πολιτική που βιάζει δικαιώματα κατακτημένα με αγώνες και αίμα, που συντρίβει τους αδύνατους για να κάνει ισχυρότερους τους δυνατούς, που οδηγεί χιλιάδες απελπισμένους συμπατριώτες μας στην αυτοκτονία, αυτή η βάρβαρη πολιτική για να μπορεί να έχει ελπίδες εφαρμογής συνοδεύεται με τεράστια αύξηση της κρατικής καταστολής και της αστυνομικής βίας απέναντι σε νεολαιίστικες, λαϊκές και εργατικές κινητοποιήσεις, αλλά και αξιοποιεί τις νεοφασιστικές συμμορίες που σηκώνουν κεφάλι.

Το Πανεπιστήμιο δεν είναι έξω από την κοινωνία, αντίθετα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της. Σε αυτήν την οργουελιανή εποχή, την εποχή των αλληπάλληλων θεσμικών και συνταγματικών εκτροπών, την εποχή της κοινωνικής κατάρρευσης, τη δημοκρατία και την κοινωνική δικαιοσύνη -μέσα και έξω από τα Πανεπιστήμια- οφείλουμε να την υπερασπιστούμε και εμείς, οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι που σεβόμαστε τη θέση και τον ρόλο μας. Όχι εξ ονόματος όλων, αλλά όλοι μαζί, τουλάχιστον με όσους και όσες ενστερνίζονται τέτοιες θέσεις. Φωνές αξιοπρέπειας και αλληλεγγύης, οργής και αγανάκτησης, ακούγονται από κάθε κοινωνική πλευρά. Το Πανεπιστήμιο πρέπει να γίνει ξανά τόπος όπου τέτοιες φωνές θα μετατραπούν σε δύναμη ανατροπής. Το ξέρουν οι φοιτητές μας που βλέπουν τις σπουδές τους να υποβαθμίζονται, τη φοιτητική μέριμνα να εξαϋλώνεται, τα επαγγελματικά δικαιώματά τους να εξανεμίζονται. Το ξέρουν οι εργαζόμενοι στα Πανεπιστήμια που απολύονται ή βρίσκονται προ απειλής απόλυσης, που εξαθλιώνονται οικονομικά. Το ξέρουν και στην πλειονότητά τους οι συνάδελφοί μας που ζουν από τον μισθό τους και βλέπουν τα οικονομικά τους να καταβαραθρώνονται με περικοπές που φτάνουν μέχρι και 45%, την έρευνά τους να στερείται τους απαραίτητους δημόσιους πόρους για την ύπαρξη και ανεξαρτησία της, την αξιοπρέπειά τους να διασύρεται. Το ξέρουν όλα τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας που αντιμετωπίζουν την απειλή του σχεδίου «Αθηνά» που θα οδηγήσει σε μαζικό κλείσιμο Τμημάτων, σε μείωση του αριθμού φοιτητών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, σε απώλειες θέσεων εργασίας και απολύσεις για διδακτικό, διοικητικό και τεχνικό προσωπικό.

Εμείς το επαναλαμβάνουμε. Θα συνεχίσουμε να στεκόμαστε δίπλα στους αγωνιζόμενους φοιτητές μας, δίπλα στους αγωνιζόμενους συναδέλφους μας, αδιόριστους και συμβασιούχους διδάσκοντες, ΕΤΕΠ, ΕΕΔΙΠ, διοικητικούς. Απέναντι στην πολιτική κατεδάφισης και εκποίησης της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης, απέναντι στην απειλή των απολύσεων για τον οποιονδήποτε. Θα συνεχίσουμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε ώστε με ενότητα, σθένος και αποφασιστικότητα να δώσουμε την επόμενη μάχη για την υπεράσπιση του ό,τι έχει απομείνει από τον κοινωνικό χαρακτήρα της Εκπαίδευσης, από τον Δημόσιο, Δωρεάν, Δημοκρατικό χαρακτήρα του Πανεπιστημίου, για αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας για όλους. Ορθώνοντας τείχος αντίστασης, επιδιώκοντας καθημερινά την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής. Η άποψη «ας μείνουμε ήσυχοι μήπως τελικά και γλιτώσουμε», επανειλημμένα αποδεικνύεται λανθασμένη και καταστροφική. Η άποψη «όλα μπορεί να γκρεμίζονται γύρω μας, αλλά με τη συμμετοχή μας στα Συμβούλια Ιδρύματος, τα Πανεπιστήμια μπορούν να γίνουν νησίδες ανάπτυξης, ευμάρειας και δημοκρατίας» είναι εξαιρετικά αφελής, αν δεν είναι προκλητικά υποκριτική.

Εμείς, χωρίς υποσημειώσεις και αστερίσκους, διαλέξαμε καθαρά θέση! Όχι δίπλα στους «συναδέλφους» μας Υπουργούς, Υφυπουργούς ή Γενικούς Γραμματείς των Υπουργείων, ούτε μέσα, δίπλα ή παρά τα Συμβούλια Ιδρύματος, αλλά δίπλα στους φοιτητές και στις φοιτήτριές μας που εγκαταλείπουν τις σπουδές τους λόγω οικονομικής ένδειας, δίπλα στους συναδέλφους μας που ζουν αποκλειστικά από τη δουλειά τους στο Πανεπιστήμιο, δίπλα στους διοικητικούς που απειλούνται με απόλυση, δίπλα στους εργολαβικούς εργαζόμενους που μένουν απλήρωτοι, δίπλα στους άνεργους απολυμένους εργάτες, δίπλα στους συλληφθέντες αντιφασίστες διαδηλωτές, δίπλα στους εξαθλιωμένους από την ανέχεια και ξυλοκοπημένους από τους χρυσαυγίτες μετανάστες. Από την καπιταλιστική καταιγίδα που πλήττει την ελληνική κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξουν επί μέρους διασωθέντες. Διαλέξαμε να παλέψουμε μαζί με όλους και όλες που αντιστέκονται στις μνημονιακές πολιτικές, που εφαρμόζει η ελληνική κυβέρνηση κατά τις επιταγές της τρόικα. Άλλωστε και οι Ν. 4009/2011 και 4076/2012 εφαρμόζουν το Μνημόνιο στην εκπαίδευση και ολοκληρώνουν την κατεδάφιση του Πανεπιστημίου. Παλεύουμε για να μπορέσουμε να ανατρέψουμε συνολικά τη βάρβαρη κυβερνητική πολιτική και να μην πνιγούμε όλοι και όλες, μέσα και έξω από το Πανεπιστήμιο, στα επερχόμενα νέα δεινά της.

27 Ιανουαρίου 2013